

som det ærede Medlem, der nys satte sig, sagde, have gennemgaaet to Krige med alle deres Besværligheder og en stor Pengekrise, uden at deres Credit har været røkket. Dette er et flaaende Exempel paa, hvad man kan vente af Sparekasser, naar man, hvad Fleertallet ikke har tilspøiet, lader Justitsministeriet afgjøre, hvor Sikkerheden er fyldestgjørende. — Jeg maa et Dieblit gaae tilbage til Creditforeningerne, idet jeg før glemte at gjøre opmærksom paa, at naar man til det, jeg fremhævede om dem, vilde sige, at mine Bemærkninger maaskee kunde gjælde for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Stiftter, men ikke ogsaa for Fyens og Sjællands Creditforeninger, maa jeg dertil svare, at det for Sjællands Vedkommende viser sig, at hvor man allermest trænger til Ublaan, nemlig ved Agerbruget, er det en stor Fordeel at have en Creditforening, og, saavidt vides, har der ikke været forbundet noget Tab dermed. Tilgædes kan man, vistnok med fuld Sikkerhed sige, at Fyens Creditforening for sit Vedkommende har afgivet den samme Sikkerhed, som Stifternes og den jydskke Creditforening for deres. Endelig skal jeg med Hensyn til Anbringelse af Midlerne i Creditforeningsobligationer bemærke, at naar man seer, at f. Ex. Finanternes Reservefond for en stor Deel anbringes i saadanne let realizable Obligationer, ligesom ogsaa andre Fonds, som skulle have Summer til øieblikkelig Disposition, betjene sig af det Slags Papirer, tør man vel sige, at Crediten i Landet er saa væsentlig paa Creditforeningernes Side, at man ikke kan betvivle, at de Umhyndiges Midler jo vilde være fuldt betryggede ved at anbringes i saadanne. — Den ærede Ordfører for Fleertallet har gennem Motiveringens af dette Forslag bemærket, at der ved den af Mindretallet foreslaaede Ordning vil, naar Ministeriet skal approbere de Sparekasser, hvori Midlerne maa anbringes, blive givet Fortrin til et ringe Antal af disse Kasser, hvilket vil vække Misbillid til de andre rundt omkring i Landet. Jeg skal dertil svare, at naar man gennemgaaer de i Norge i Tidrummet 1855—59 udkomne Love — som det vil erindres, udkom Oверformynderiloven først i 1857 — vil man finde, at der er givet kongelig Confirmation paa ca.

150—170 nye Sparebanker, og hvorfor? Fordi man, før Oверformynderiloven udkom, har ventet, og efterat den er udkommen har fundet denne Forventning opfyldt, at Sparebankerne skulde blive benyttede til de Umhyndiges Midler. Det hedder i den nævnte Lov af 1857 — og det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Suel) har i § 12 i sit Forslag optaget en lignende Bestemmelse — at de Umhyndiges Midler kunne anbringes i Sparebankerne, naar Sorenfriveren og Bærgen, og jeg troer een Autoritet til, blive enige derom, saaledes at der altsaa i saa Tilfælde ikke er Noget i Veien for, at alle de Umhyndiges Contanter blive indsatte i Sparebankerne. Følgen af denne Bestemmelse har som sagt været, at Sparebanker i saa stort Omfang have søgt kongelig Confirmation, og der er ingen Tvivl om, at der nu i Norge skeer Indsætning af Umhyndiges Midler i disse Banker; skjøndt jeg ikke veed, i hvor stort Omfang. Det har imidlertid ikke viist sig, at dette Udvalg af enkelte Sparebanker har kastet nogenhelst Skygge paa de andre, ligesom jeg ogsaa skal gjøre opmærksom paa, at vi, skjøndt i mindre Maalestok, have havt noget lignende for vort Vedkommende. Vi have nemlig havt den Bestemmelse, at naar der til Oверformynderiet indkom Summer under 100 Rd. for Myndlingers Vedkommende, som allerede havde Eiendomme eller Capitaler under Oверformynderiets Bestyrelse, kunde disse mindre Summer indsettes i Sparekasser, der vare approberede af Justitsministeren. Vi have altsaa havt noget Tilsvarende til, hvad Mindretallet her har foreslaaet, men det har heller ikke hos os viist sig, at det Fortrin, som derved har været givet enkelte Sparekasser, har kastet den mindste Skygge over de andre. Man vil maaskee indvende, at det her gjaldt om mindre Summer; ja ganske vist, men Principet er der.

Der er endnu et Punkt i de Bemærkninger, som den ærede Ordfører for Udvalgets Fleertal har gjort til Mindretallets Forslag, som jeg ikke kan lade gaae upaatakt hen, da det ærede Medlem, som har ført Ordet paa Mindretallets Vegne, ikke har fremhævet det. Man har nemlig sagt, at det efter vort Forslag egentlig vilde være Bankerne og Sparekasserne, der bleve Bestyrere af de Umhyndiges